SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI No. 140. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 26, 1994. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 26-го ЛИПНЯ 1994. Ч. 140. РІК CI

Л. КУЧМА ЗВІЛЬНИВ А. ВАСИЛИШИНА

Київ (УНІАР). — Тут у четвер, 21-го липня, Президент України Леонід Кучма підписав указ про звільнення з посади міністра внутрішніх справ України Андрія Василишина. Підписав Президент також указ про невідкладні заходи для боротьби зі злочинністю, у 12-ох пунктах якого передбачені посилені дії з метою виявлення злочинців і їх затримання. Органам внутрішніх справ, прокуратурі і Службі Безпеки України надані ширші права і дозволено здійснювати перевірки студентських гуртожитків, готелів тощо.

Виконуючим обов'язки міністра внутрішніх справ України призначено генерал-лейтенанта Володимира Радченка, який має великий досвід боротьби з дисидентами-демократами. У 1978-80 роках у полі його діяльності опинилися Володимир та Галина Малинковичі, Марк Білорусець, Григорій Токаюк, Ян Бородовський, Дмитро Михеєв, Григорій Тур'ян, Маргарита Незабитовська, Ольга Гейко-Матусевич, Микола Горбаль та інші.

Радченко до виконання своїх обов'язків ставився з особливим надхненням. Наприклад, у зимку 1980 року разом із своїм незмінним колегою, який називався „просто Вася", схопили Григорія Токаюка в авто, вивезли до лісу і жорстоко побивши, залишили в снігу. Коли той все ж добрався до лікарні, де йому поставили діягнозу „струс мозку", там знову з'явилися Радченко і Вася, які знову ж таки силою забрали Токоюка й відвезли до психіятричної лікарні, де лікарі поставили нову діягнозу: ніякого струсу мозку немає, а синці Токаюк понаставляв собі сам. При цьому попередили, що як тільки він не вгамується, то замкнуть у „психушці" на все життя. В. Радченко здійснював арешти, шантажував Білорусця, О. Гейко змушував виїхати до Ізраїля. На зауваження, що вона не жидівка відповів: „Закон как столб — перешибіть нельзя, но обойті можна". Перед виїздом за кордон Радченко і Вася просто з Відділу віз і реєстрації забрали В. Малинковича, вивезли до лісу, погрожували вбити, мовляв, дістанемо і за кордоном. При цьому Радченко густо вживав нецензурні вислови.

Згідно з третім указом, підписаним того ж дня, Президент Л. Кучма перебрав на себе обов'язки верховного головнокомандуючого Збройними Силами України, на підставі першого і другого пунктів статті 114/5 конституції України та статті 5 закону про Збройні Сили України.

Л. КРАВЧУК ВИСТУПИВ НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ

Київ (Р.Р.). — Тут у середу, 20-го липня, відбулася пресова конференція екс-Президента України Леоніда Кравчука, який відповів на запитання українських і закордонних журналістів.

„Це моя перша прес-конференція після передачі державної влади новообраному Президентові України. Я дякую усім виборцям, які і в червні, і в липні віддали свої голоси за мене", — сказав Л. Кравчук, зазначивши, що відчуває відповідальність перед цими людьми і має намір не залишати політичну діяльність, щоб виправдати довір'я і надії виборців.

Л. Кравчук

На думку Л. Кравчука, створити дійсно єдину націю і державу за дійсно свіжими вимірами можна лише на основі унітарности України. Тому розмови про федералізацію є просто небезпечними. Реґіони можуть мати широкі економічні уповноваження, але не федералізацію.

На запитання, як він має намір брати участь у розбудові держави, Л. Кравчук відповів, що становища бувають різні, але є одне становище, яке продиктоване внутрішнім станом людини і її переконаннями. Ця переконаність дає йому лише один вибір: стояти за Україну і захищати Україну. „І в цьому я бачу своє найбільше покликання, свій обов'язок. Тому я буду робити все, що тільки можливе, аби сприяти цьому. Але я не збираюся бути в опозиції до нинішнього Президента, до Уряду. Я буду захищати Україну всіма можливостями, які в мене є. І той хто не буде цього робити, я до нього не буду в опозиції, але мені з ним не по дорозі", — пояснив екс-Президент. Далі він розповів, що має намір створити гуманітарно-культурний фонд для підтримки культури та мистецтва, підтримки талановитої молоді.

Про створення власної партії Л. Кравчук не думав але думає про таке громадсько-політичне об'єднання, яке могло б сприяти розбудові української держави. „Щодо партії, то я не визначився", — сказав екс-Президент. Він повідомив, що представники сільськогосподарських підприємств та аграрного сектора висунули його кандидатом на народного депутата України, і якщо він вирішить кандидувати, то він не приєднається до будь-якої з фракцій. Але з цього приводу він також не визначився остаточно.

„У мене ядерної валізи не було, але був пакет, адресований тільки Президентові, який він може використати для зупинки ядерної дії голосом, тобто телефоном. Є для цього і телефон і відповідні параметри дії. Через секретаря я передав до нової адміністрації те, що мені вручили від Івана Мазепи".

Новий Президент, на думку Кравчука, має змогу спертись на закон про вибори Президента і на статтю ч. 114 конституції України для того, щоб відстояти своє конституційне становище і зберег посаду Президента в Україні. Сам Л. Кравчук був позбавлений такої змоги, але новий Президент обраний як голова держави і голова виконавчої влади. Якщо треба буде внести якісь зміни, то вони повинні вноситися тільки з обопільною згодою. Не можна, щоб Верховна Рада змінювала конституційні засади або закони без узгодження з Президентом і Президент також повинен відповідно узгоджувати свої дії у частині ухвалення закону, адже ж у першому читанні він схвалений. Мається на увазі закон про місцеві органи влади та їх уповноваження. „Це є визначальний закон. Президент має домагатися, щоб у законі були відповідні важелі його влади на місцях. Якщо він цього не зробить,

(Закінчення на стор. 3)

Відбувся ювілейний з'їзд закарпатців в Ґлен Спей

Чикаго (КоЗІ). — Закарпатські українці в ЗСА відбули в днях 8—10-го липня 1994 р. свій черговий з'їзд, на цей раз, щоб відзначити ювілейні дати в історії краю: 55-ліття березневих подій в Карпатській Україні та 120-річчя народження її президента, о. Августина Волошина. В з'їзді на оселі „Верховина" взяло участь понад 40 учасників, а в святковому бенкеті біля 70 осіб.

У ювілейній частині присутні вислухали доповіді д-ра Осипа Данка про багатогранну діяльність А. Волошина, о. д-ра Юлія Кубіника про правний статус Карпатської України, д-ра Олекси Мишанича та д-ра Василя Маркуся про теперішню політичну ситуацію і парляментарні вибори на Закарпатті. Провадив ювілейною сесією д-р Іван Фізер.

У суботу, 9-го липня, проведено ділові річні наради Комісії зв'язку й інформації закарпатських українців в діяспорі, на яких вислухано звіт керівництва комісії, затверджено попередній його склад на дальшу каденцію. Учасники з'їзду вшанували пам'ять недавно померлого визначного закарпатського діяча св. п. д-ра Юліяна Химинця. З'їзд вітали письмово закарпатські депутати Верховної Ради України д-р Іван Корчинський та Сергій Чийпеш, Союз Українок Закарпаття, Асоціяція Україністів Словаччини, група співробітників „Енциклопедії Української Діяспори" в Пряшеві, Карпатський Союз в Австралії та інші. Амбасадор України в Чеській Республіці Роман Лубківський, крім привітання, подарував на зустрічі бюст о. А. Волошина, що його учасники з'їзду рішили передати Науковому Товариству ім. Шевченка в Ню Йорку.

Усні привітальні слова ще виголосили на вечерібенкеті інж. Євген Івашків, віцепрезидент УККА, та Іван Олексин від УАКРади та Украинського Братського Союзу. Змістовну промову виголосив О. Мишанич, який наголосив на тому, що доля Закарпаття безповоротно і закономірно була вирішена в 1939 і 1945 роках в єдності з усім українським народом. Вечором вміло проводив О. Данко.

В неділю, 10-го липня, були відслужені Літургії в намірені Карпатської України та Панахиди: в грекокатолицькій церкві отцями В. Штеленем та Ю. Кубініком, а в православній — о. Н. Ковалем, які виголосили відповідні проповіді.

Того ж днязакінчилася зустріч прийняттям відповідних ухвал-резолюцій.

ІЗРАЇЛЬ І ЙОРДАНІЯ ЗАКІНЧИЛИ ВОЄННИЙ СТАН

Вашінгтон. — Існуючий воєнний стан між Ізраїлем і Йорданією закінчився на окремій церемонії у Білому Домі в понеділок, 25-го липня, підписанням декларації головами обидвох держав.

Прем'єр-міністер Ізраїля Іцак Рабін і король Йорданії Гуссейн потиском рук на своїй перший публічній зустрічі у Вашінгтоні відкликали воєнний стан, що існував між обидвома країнами 46 років. Крім того вони публічно підтвердили своє домовлення про співпрацю в ділянках цивільної авіяції, туризму, побудування автостради поміж кордонами обидвох країн, парку культури та розбудови Йорданського міжгір'я, а зокрема у розвитку взаємної торгівлі.

Державний секретар ЗСА Воррен Кристофер каже, що підписана у Вашінгтоні декларація обидвома сторонами кладе найбільший натиск на бажання майбутнього замирення між Ізраїлем і Йорданією. В загальному президент Билл Клінтон і його Уряд уважають це першим і дуже важливим кроком у правильному напрямку — вперед до кращого майбутнього цих двох сусідських країн. На думку багатьох офіційних чинників, перша публічна зустріч і підписання декларації про співпрацю була також дуже добрим сюжетом для конкретизації майбутнього договору.

Передвісником цієї зустрічі було підписання мирного договору тому 15 років між Єгиптом і Ізраїлем у березні 1979 року у Кемп Дейвиді. За підписання тієї угоди арабський світ бойкотував Єгипет роками. Одначе тепер, при всіх політичних змінах, які заіснували за останніх п'ять років, загальний політичний напрямок є до згоди, що було ще більше підкреслено минулорічним договором між Ізраїлем і Палестинською визвольною організацією.

Крім того, заява короля Йорданії Гуссейна про бажання замирення з Ізраїлем дасть йому більшу можливість відновити до себе довір'я Конґресу ЗСА, який не так легко може забути Гуссейнові його підтримку Іраку в нападі на Кувайт у 1990 році. Все ж таки ця зустріч у Вашінгтоні та підписання декларації є ще одним дуже важливим кроком до загального замирення на Близькому Сході.

У СВІТІ

В ЧЕТВЕР, 21-ГО липня, над Панамою вибухнув літак з 19 пасажирами, серед яких було 12 жидів, в тому числі четверо громадян Ізраїля. Катастрофа сталася наступного дня після вибуху в Буенос-Айресі, де знищено будинок двох головних жидівських організацій Арґентини і при цьому вбито до 40 осіб та понад півтори сотні ранено. Лідери жидівської громади Панами оприлюднили заяву, вимагаючи від уряду негайного вивчення обставин цього нового злочину, до якого, на їхню думку, також причетні ісламські терористи.

ТРАНСПОРТОВИЙ ЛІТАК американських військово-повітряних сил С-141 потрапив під кулеметний вогонь в районі сараєвського летовища. У висліді обстрілу вийшла з ладу головна гідравлічна система. Летуни змушені були здійснити негайне приземлення на базі Райн-Майн поблизу Франкфурту. Літак потрапив під обстріл двічі — коли підлітав до боснійської столиці з гуманітарними вантажами, і вдруге — на зворотній дорозі. Важливі вантажі для сараєвців, медицина і харчі, так і не були доставлені. За день до цієї події кулеметний вогонь на Боснію зустріли літаки ООН та Італії. У зв'язку з цими інцидентами припинені всі повітряні лети у Сараєво.

ЗГІДНО З ДАНИМИ південно-африканської поліції, за останні п'ять місяців у країні зареєстровано понад 3,000 випадків ґвалтування дітей. Цими днями поліція міста Кейптаун заарештувала злочинця, який зґвалтував трирічну дитину. У зв'язку з цим Комітет захисту дітей Південно-Африканської Республіки вимагає узаконити кастрування ґвалтівників дітей. „Кастрування — це єдиний спосіб захисту нашого суспільства і наших дітей від цих найбільш гидких злочинів. П'ятирічний чи десятирічний тюремний речинець не дає ніяких ґарантій, що після звільнення негідник знову не вернеться до свого", — підкреслено у заяві Комітету захисту дітей.

В ГЕЛЬСІНКІ БЕЗВИСЛІДНО закінчилася чергова рунда російсько-естонських переговорів щодо виведення російських військ з Естонії. Заступник міністра закордонних справ Росії Віталій Чуркін звинуватив у неуспіхові естонців, які нібито „не бажали думати по-новому і висували нереалістичні вимоги". Тим часом вимоги естонців виглядають цілком реалістичними: вони наполягають на своєму праві відвідати Палдіскі, російську військову базу на естонській території, де знаходиться ядерний реактор. Раніше Росія обіцяла залишити цю базу і демонтувати реактор. Керівник естонської делеґації сказав, що Москва свідомо зайняла „неконструктивне становище на переговорах".

ЕКСПЕРТИ З ЕВРОПЕЙСЬКОГО інституту трансурану в Карльсруе встановили, що радіоктивний матеріял, виявлений в містечку Тенґен, в гаражі місцевого підприємця Адольфа Екле, є чистим на 99.75 відсотка плютонієм-239 і придатним для виготовлення ядерної бомби. Ці самі експерти стверджують, що плютоній вивезено з Росії. Російські офіційні чинники відкинули цю заяву, мовляв, на російській території не зареєстровано жодної крадежі плютонію. Керівник відділу боротьби з організованою злочинністю федеральної німецької поліції Леопольд Шустер в інтерв'ю для журналу „Шпіґель" підкреслив, що „нема підстав сумніватися у висновках експертів", і що тепер на чорних ринках Европи переходить з рук в руки до 264 фунтів плютонію, чого цілком досить для виготовлення 15 атомових бомб.

В АМЕРИЦІ

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ твердять, що президент Билл Клінтон, поки робитиме якісь конкретні кроки в справі Гаїті, намагається отримати точний наказ від Організації Об'єднаних Націй на усунення військового керівництва цієї держави. А це вже припинить будь-які негайні заходи принаймнеше до кінця серпня, що вказує на применшення негайности цього питання і небажання Президента ЗСА бути відповідальним за військові акції, навіть якщо вони відносяться до країн цієї півкулі. Одначе найважливішим це те, що така підтримка зі сторони ООН надасть конкретного правосилля всім оцим американським застрашуванням і погрозам у сторону гаїтських керівників, які вони впродовж місяців іґнорують.

МИНУЛОГО ЧЕТВЕРГА, 21-го липня, місцева поліція в Аммані, столиці Йорданії, зловила і затримала американського втікача від правосуддя, за яким шукають поліційні органи стейту Ню Джерзі, Мохаммеда Ізмаїла Абеккy. Його обвинувачують у вбивстві дружини Ніґаль у Парсіппані, Н.Дж. та викраджені двох їхніх дітей, шестилітню Лісу та трилітнього Семмі. Тому, що Йорданія і ЗСА не мають договору про видачу злочинців, покищо невідомо чи його передадуть як американського громадянина в руки американської амбасади в Аммані. По цілій Йорданії його розшукувано на особистий наказ короля Йорданії Гуссейна.

У ВІВТОРОК, 19-ГО липня, ЗСА та Республіка Македонія домовились про співпрацю у військовій ділянці, щоб підвищити оборонноздатність республіки, якій загрожують „імперські амбіції Сербії й власні націоналісти". Договір про співпрацю був підписаний під час перебування у Македонії секретаря Департаменту оборони ЗСА Віллієма Перрі. Але із тексту договору не зрозуміло, чи військова присутність ЗСА у Македонії збільшиться. На пресовій конференції, яку провів В. Перрі після зустрічі з міністром оборони Македонії Владо Поповським, він зазначив, що „ми випрацьобуємо програми для навчання македонських старшин у ЗСА та країнах Західньої Европи, а також маємо намір доставити в Македонію обладнання для систем зв'язку".

ПРИ КІНЦІ МИНУЛОГО тижня демократичні провідники Сенату та Палати Репрезентантів зустрілися з президентом Биллом Клінтоном і заявили, що вони готові змагатися, щоб схвалити законопроєкт, який дасть медичне забезпечення для всіх американців. У своїй спільній заяві, представлений провідником сенатської більшости Джорджем Мічеллем, демократом з Мейну, сказано, що вони намагатимуться, щоб мета Президента — загальне медичне забезпечення, стала дійсністю. Їхні пропозиції для осягнення цієї мети будуть дещо відрізнятися від первісного пляну охорони здоров'я Президента, бо будуть „менш бюрократичними, більш добровільними та впродовж довшого часу входитимуть в життя".

НА ЛІТНІЙ ЗУСТРІЧІ Республіканської партії у Лос Анджелесі, її крайовий керівник Гейлі Барбор, закинув телевізійним мережам, що вони фаворизують демократів коли мова про надання телевізійного часу для пропагування пляну загальної охорони здоров'я. Бо коли республіканці намагаються купити час для своєї пропаганди протилежних пропозицій, за які має платити Росс Перо, то зустрічаються з відмовами. Демократи старалися пізніше пояснити, що їм також відмовили продати телевізійний час для пропагандивних оголошень. А Росс Перо заявив, що йому відмовили, то він думав може не відмовлять Республіканській партії, тому спрямував туди свої гроші.

Поширено редакцію „Українського Історика"

Кент, Огайо (Р. Д). — Починаючи з біжучого 30-го тому „Українського Історика" за 1993 рік, цей єдиний журнал української історіографії видає Українське Історичне Товариство при співпраці Історичної секції УВАН у ЗСА. Цим самим започатковано координацію і співпрацю українських істориків в діяспорі з істориками в Україні.

„Український Історик" в Україні виїнятково популярний як головний український історичний журнал. Рівночасно відповідно зреформовано редакційну колеґію журналу, що охоплює дві катеґорії: члени і консультанти. Головним редактором є д-р Любомир Винар, основник журналу, голова УІТ і голова Історичної секції УВАН і дійсний член НТШ, співредактором став провідний український археолог і історик, д-р Михайло Брайчевський, голова київського осередку УІТ, дійсний член УВАН у ЗСА. Членами редакційної колеґії є д-р Марко Антонович, президент УВАН у ЗСА, д-р Ярослав Дашкевич, дійсний член УВАН і УІТ голова Інституту української археографії, львівський відділ національної Академії Наук України Ярослав Дзира, канд. філологічних наук, дійсний член УІТ, Київ, д-р Олександер Домбровський, дійсний член НТШ, УВАН у ЗСА, науковий секретар УІТ, д-р Аркадій Жуковський, голова НТШ в Европі, дійсний член УВАН і УІТ д-р Ігор. Каменецький, президент Асоціяції Українських Університетських Професорів, дійсний член УВАН, УІТ і НТШ, д-р Микола Ковальський, дійсний член УІТ, керівник катедри історії України, Дніпропетровський Університет, Ігор Гирич, науковий співробітник Інституту української археографії, Київ, д-р Теодор Мацьків, голова Европейського відділу УІТ, дійсний член УВАН, НТШ і УІТ, д-р Василь Омельченко, дійсний член УВАН у ЗСА, УІТ, перший заступник президента УВАН, д-р Володимир Сергійчук, дійсний член УІТ, професор Київського Державного Університету ім. Т. Шевченка, д-р Олександер Сидоренко, дійсний член УІТ, професор історії Арканського стейтового університету, д-р Орест Субтельний, дійсний член УВАН у ЗСА, НТШ і УІТ, професор Йоркського університету в Торонто.

Консультантами стали: д-р Олександер Баран, колишній президент УВАН в Канаді, д-р Тамара Булат, генеральний секретар УВАН у ЗСА дійсний член УІТ і УВАН д-р Юрій Бойко, дійсний член УВАН у ЗСА і УІТ, д-р Григорій Логвин, дійсний член УІТ, Київ, д-р Степан Козак, голова НТШ в Польщі, дійсний член УІТ, д-р Михайло Пап, дійсний член НТШ і УІТ, д-р Ігор Стебельський, дійсний член УІТ і НТШ в Канаді, д-р Теодор Цюцюра, професор УВУ, Мюнхен, д-р Ганна Швидько, Дніпропетровський Університет, д-р Олег Мазурок, Ужгородський Університет і інші. Мовним редактором - д-р Наталія Пазуняк, дійсний член НТШ в Америці і УВАН.

Передплата журналу виносить 35 дол. Добровільні датки на Видавничий Фонд УІ проситься висилати на таку адресу: „The Ukrainian Historian", P. O. Box 312, Kent, Ohio 44240.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Президент України Леонід Кравчук у передодень виборів заявив на телевізії, що „деякі народні депутати, зловживаючи своїм статусом, використовують авторитет законодавчих органів держави для досягнення власних політичних цілей". На думку Л. Кравчука, у Верховній Раді намітилася небезпечна тенденція до іґнорування, нехтування конституції і законів України. „Це змусило мене, Президента України, від самого початку праці парляменту скористатися правом вета", — сказав Л. Кравчук і додав, що окремі депутати роблять усе для дискредитації Президента, а також здійснюють шалений тиск на виборців намаганнями перетворити Україну на псевдопарляментську республіку". Другою причиною складної ситуації голова Проводу КУН вважає безвладдя у період виборів Президента та місцевих органів влади. Вона вважає, що КУН має спрямувати сили на зупинення наступу прокомуністичних сил, радикальне проведення політичних, правних та соціяльно-економічних реформ, на об'єднання всіх патріотичних сил навколо національної та державницької ідеї на створення у містах і селах дієздатних політичних структур, які були б здатні привести до влади у державі здорові та активні національні сили.

КИЇВ. — Керівники Конгресу Українських Націоналістів скликали пресову конференцію, на якій голова Проводу КУН Слава Стецько звернула увагу на небезпечну політичну та соціяльно-економічну ситуацію, що склалася в Україні. На її думку, це пояснюється „перегрупуванням комуністичних сил і їхніми

ЛЬВІВ. — У місті почала працювати філія Британської ради, яка фінансує стипендії львівським викладачам для наукових та навчальних відряджень до Великої Британії. Британський науковий центр фінансує діяльність Українського центру підвищення кваліфікації викладачів англійської мови.

СВЯТКУВАННЯ УНС В РОЧЕСТЕРІ

Рочестер, Н. Й. — У понеділок, 11-го липня ц. р., відбулось засідання Управи Округи УНС в Рочестері, Н. Й., на якому рішено відбути ювілейні святкування 100-ліття УНСоюзу 11-го вересня ц. р. о год. 1:30 по полудні, в залі церкви св. Йосафата, бенкетом і мистецькою програмою. За квитками слід звертатися до місцевої кредитівки і до всіх секретарів відділів УНСоюзу в Рочестері.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінгтоні
(202) 347 UNAW (202) 347 8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to:
Svoboda, 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $55.00, на півроку $32.00, на 3 місяці $17.00
Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси $1.00
Чеки і money orders виставляти на Svoboda

Статті і дописи підписані авторами не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Понижуюча заява Л. Кучми

Зараз після обрання Леоніда Кучми на нового Президента України відбулася пресова конференція, на якій Кучма склав добру заяву, що він не ділитиме України на західню і східню, ані південну й північну, бо вона, мовляв, одна. Правильно заявив, що голосування на Криму було насправді референдумом у користь приналежности Криму до України. Добре теж він заявив, що Президент України повинен мати широкі повновласті. Заявився теж за зміною курсу карбованця, який втратив свою первісну вартість. Все це були заяви, які йшли по лінії бажань і переконання величезної більшости патріотів України.

Наступну нагоду для його публічного виступу дала інавґурація його, сполучена із диковинним ритуалом відчитання статистики виборів, на підставі чого Кучма став Президентом. Кучма повівся достойно, подякував за вибір і склав присягу на вірність Україні на Пересопницьке Євангеліє з XVI століття. Він знову потвердив, що служитиме українському народові, але у тій другій його заяві найважливішим фраґментом було твердження про державну мову України. Кучма сказав, що державною мовою України є мова українська, але повинна бути і російська. Це дало поштовх до бурхливої демонстрації слухачів, та водночас до оплескування тієї заяви Кучми всіма тими українцями й неукраїнцями, які ще не українізувалися та не позбулися користування „общепонятним" язиком.

Якщо дійсно заведено би в Україні рівність державних мов української й російської, як цього домагалася зрусифікована Луганська область, то це було б нещастям та упокоренням України перед зовнішнім світом. Домінія Великобританії Індія, відірвавшись від британського Коммонвелту, завела у себе дві державні мови — англійську й ґінду. Але Британія ніколи не була для Індії тим, чим Росія для України. Прийняти російську мову як рівнорядну з мовою українською — це абсурд, бо це значить, що незалежна Україна приймає за рівнорядну для себе мову свого ворога. Заява Кучми — це все ще не закон. Можна передбачити, що коли ця заява опинилась би на нарадах Верховної Ради, то вона дала б поштовх не тільки до опозиції на терені того українського нещасного парляменту, але й до демонстрацій поза будинком Верховної Ради. Кучма заперечував наче би він був русофілом, але його заява у справі двомовности потверджує, що він не може позбутися комплексу меншевартости у відношенні до „старшого брата". Нема сумніву, що на те його становище впливає факт, що його дружина є росіянкою й тут величезна різниця між Леонідом Кучмою і Леонідом Кравчуком не тільки, що до їх визнавання та оборони незалежної української держави, але й щодо підстав національної свідомости, критерієм якої є мова.

Леонід Кучма є реалістом, не є виключене, що він не захоче зараз на початку свого урядування створювати собі ворожу опозицію всіх українських патріотів, не екстремістів, не шовіністів, але тих, які шанують рідну мову. В Україні є тепер така диковинна ситуація, що леґалізування російської мови штовхнуло б масу українців, які знають мову українську, до користування мовою російською, бо це, мовляв, їм законно дозволено. Це був би удар не тільки по національній честі, але й по шкільництву в Україні всіх родів і ступенів, яке переходить процес українізації. Загал населення в Україні та української діяспори вичікує від Л. Кучми направу економічної ситуації. Було б дуже сумно, якби покращання економіки відбулося погіршенням основних атрибутів національного характеру держави. Сподіваємось, що цього не буде.

ЕМІР КУВАЙТУ **Джабер аль-Агмед ас-Сабаг відкинув пропозицію 39 з 50 членів парляменту про те, що конституцію країни конче треба узгіднити зі законами ісляму. На цю пропозицію емір відповів так: „Щоб виконувати мусулманські приписи і закони в нашій країні, для цього не обов'язково вносити поправки у конституцію". До його остаточного рішення у кувайтській спільноті довгий час вирувала гостра дискусія, головними учасниками якої були представники протилежних поглядів і світоглядів — орієнтовані на західні вартості лібераль і мусулмани-фундаменталісти.**

І. Кедрин

ЧИ КІНЕЦЬ ВІЙНИ У БОСНІЇ?

Після 27-ох місяців страхіття, що його переживають мешканці Боснії в наслідок збройної агресії сербів, вдалося врешті скласти плян замирення, що його авторами стали Америка, Росія, Німеччина і Франція. Згідно з тим пляном боснійські серби мали би дістати 49 відсотків замешканої ними території, а боснійські мусулмани 51 відсотків. Боснійський парлямент прийняв цей плян, прийняла його також Сербія, але — на диво відкинули боснійські серби. Їхній лідер Радован Караджіч заявив, що згода на такий плян була би незгідною з честю боснійських сербів і що краще продовжувати війну як погодитися на такий негідний мир.

„Ню Йорк Таймс" з 19-го липня ц. р., який приніс про це інформаційну статтю, не подає свого коментаря тільки обмежується до здогаду, що на випадок впертости боснійських сербів секретаріят НАТО та Америка займуть більш рішуче становище у цій справі. Хоча секретар оборони ЗСА Вілліям Перрі заперечив можливість вислати до Боснії американського війська поки ще не підписано тамтешнього миру, не можна виключити більшого політичного тиску на боснійських сербів секретаріятом НАТО і Европейським союзом. Практично буде скасовано існуюче ембарго для довозу зброї боснійськими мусулманам. Скасування такого ембарго повинно було вже давно статися, щоб уможливити мусулманам у Боснії боронитися проти сербської аґресії. У тій ситуації мусулмани у Боснії користувалися головно зброєю, яку перепачковували їм мусулманські арабські держави.

Трудно зрозуміти сербів у Боснії, коли їхня справжня батьківщина Сербія, яка поверх два роки тому повела збройну війну проти всіх частин колишньої федеративної Югославії, погодилася на згаданий вище плян, що його співавтором була навіть Росія, традиційний протектор і союзник Сербії. Боснійські серби, видно, є фанатиками, а фанатики є нездібні сприймати логіку фактів. Була у всесвітній історії 30-літня війна, була 7-літня війна, Друга світова війна тривала шість років, але для невеличкого населення Боснії 27-місячна аґресія принесла масу горя і нещастя. Пригадуємо, що була навіть думка проголосити сербських генералів воєнними злочинцями і як таких поставити під суд, якщо можна би їх арештувати. Це в теорії, теперішня дійсність така, що дійсно прийдеться европейському Заходові і Америці вразумити боснійських сербів арґументами не слова, а діла.

Історія Балканського півострова дістала назву котла, в якому все вариться. Єдину паралелю можна перевести хіба тільки з Близьким Сходом, де від часу проголошення Ізраїлем своєї державности існує хронічна ізраїльсько-арабська ненависть, яку покищо з подивугідною терпеливістю намагаються побороти ізраїльський прем'єр Їцак Рабін та голова Палестинської визвольної організації Ясір Арафат.

Боснійські серби не виграють якщо вони втратили підтримку уряду Сербії і Росії. Фанатизм є нещастям кожного народу, бо фанатики не рахуються з реальною дійсністю і реальним відношенням сил. Ганьбою демократичного Заходу, Західньої Европи і Америки було їхнє байдуже становище глядача у відношенні до злочинів, яких допускалися сербські імперіялісти. Якщо вдалося скласти плян замирення, на який погодилися Західня Европа, Америка, Росія і навіть Сербія, то є безглуздям боснійських сербів продовжувати війну проти тамтешніх масулманів. Те безглуздя повинно якнайшвидше закінчитися.

Роман С. Голіят

Р. ПОПАДЮК ПРО СУЧАСНУ УКРАЇНУ

I

Роман Попадюк, колишній амбасадор З'єднаних Стейтів Америки в Україні, у своїй статті „New Era Beckons for Ukraine", яка була поміщена у „Foreign Service Journal" за червень 1994 року, подає огляд подій в Україні.

Автор пише, що в той час, коли Леонід Кравчук був головним ідеологом Совєтської України, він приходив на працю о год. 9:00 рано, а вже о 9:30 отримував телефон з Москви — щоденну інструкцію. Він негайно передавав наказ з Москви партійним кадрам і його праця на тому закінчувалася. Директиви з Москви тепер не приходять. Нині треба самому складати плян праці і дії.

За часів Совєтського Союзу Москва полонила всі талановиті сили України, а коли прийшла незалежність, українці залишилися з проблемами, без талантів, які могли б їх розв'язати. На додаток, Москва тоді здобула світову увагу, вона була власницею підприємств, мала науковців і студентів, які робили інвестицію, писали і студіювали. Москва, після Совєтського світу, виступила з дипломатією, комерційністю й інформаційними знаннями, про що інші республіки могли лише мріяти.

На цю дилему звернув увагу колишній прем'єр-міністер Леонід Кучма. Як колишній комуніст, він знав, що комунізм не працює і що Україна потребує йти вперед. Проблема, на яку він звернув увагу, в тому, який взяти напрям, і що це значить „йти вперед".

Україна є державою з 52-мільйонним населенням, в якій живе 22 відсотки росіян, а її територія є величиною Франції. Вона сусідує зі сімома державами, найбільшою з яких є Росія. Україна вже давно була знаною як шпихлір Европи. Вона була економічною опорою колоніяльних правителів, а останнім часом Совєтського Союзу. Багато вірять, що її простір, розташування і агрикультура та природні ресурси призначать їй бути провідним реґіональним актором. Як тільки Україна стала незалежною, були великі надії, що її провідники швидко візьмуть її потенціял і розбудують її політично і економічно.

У грудневому референдумі 1991 року у справі незалежности голосуючі підтримали його 91 відсотком. Більшість в усіх областях України, включно з Кримом, який має значну кількість російського населення, голосували за незалежність. Цей поштовх спирався переважно на сподіванні, що економічні вигляди України будуть кращими, ніж в інших колишніх совєтських республіках, на що вказувала частково аналіза німецького банку.

Але як Україна посувається добре у свій третій рік незалежности, вона не є спроможна виконати свого завдання, тобто перемогти вимоги процесу державного будівництва, включно з творенням професійної бюрократії, а також подолати внутрішні політичні перепони.

4-го березня в Білому Домі відбулася зустріч Б. Клінтона з Л. Кравчуком, на якій проголошено 700-мільйонову економічну допомогу й поміч безпеки України. Індустріяльний і аґрикультурний потенціял України, про що колись усвідомлять, буде важливим плюсом економічної стабільности і торгівлі реґіону, а також і для торгівлі ЗСА. Ця багато етнічна держава, її успіх, дає їй нагоду торгувати і нав'язувати дружні відносини з країнами Східньої Европи. А дальше, незалежна, економічно стабільна Україна буде служити спонукою до продовжування економічних реформ у Росії, бо це допоможе підмінувати елементи, які хочуть відновити стару совєтську політичну й економічну систему.

В той час як Україна мала незалежну революцію, вона не створила мандату, який міг би випрацювати директиви для неї. Апарат старої Комуністичної партії продовжується, і звичайно говориться, що то „партія влади". Її керівник Кравчук, вибраний президентом у 1991 році, був повільним у схопленні моменту для незалежности, під час невдалого путчу в Москві у серпні 1991 року. Цей повільний політичний хід був найкращим показником, що незалежність України ввійшла в світ, в якому минуле буде більш важливе, ніж майбутнє.

По треба мандату є ясним з дебатів про економічну програму. З одного боку, є ті, що бажають перейти на західньоевропейську економічну систему, а одночасно затримати економічний зв'язок з Росією; а з другого боку, є ті, що хочуть виключно зміцнити економічні і політичні зв'язки з Росією.

Як Україна відповість на ці питання, це буде мати вплив на її економічну майбутність, але може і визначити її сильний статус як незалежної держави.

У цих дебатах дійсність економічного життя відіграє важливу ролю. Розпад Совєтського Союзу приніс Україні незалежність, але це одночасно розладнало її економічні відносини з колишніми республіками, а головно з Росією. Україна нині усвідомлює собі труднощі в службі економічних зв'язків і у запровадженні своєї власної валюти.

Закінчення буде.

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

Яр. Климовський

С. Максимчук у Філядельфії

У рамках діяльности Товариства Українських Сеньйорів у Філядельфії під головуванням д-ра Євгена Новосада 13-го липня ц. р. виступив у викладовій залі Українського Освітньо-Культурного Центру широковідомий рецитатор в Україні Святослав Максимчук. Він — довголітній актор першого періоду Театру ім. Марії Заньковецької у Львові.

Багато років виступає як рецитатор і вже став широковідомим мистцем у цьому жанрі. Здобув широку популярність, а в „приятелів" — ярлик шкідливого бандерівця. Ще восени 1990 року одержав листа з погрозою „фізіческого унічтожения", але, слава Богу, йому нічого не сталося.

Святослав Максимчук — волиняк, народився в селі Ремля на Рівенщині, недалеко садиби батьків колишнього президента України Леоніда Кравчука, з яким у дружніх стосунках. С. Максимчукові тепер 57 років. Він закінчив Харківський Театральний Інститут. Спершу був актором Театру ім. Тараса Шевченка, згодом — Театру ім. Марії Заньковецької.

До ЗСА приїхав з дружиною, лікарем, на запрошення проф. Григорія Грабовича, щоб дати доповідь і виступ на літніх курсах Гарвардського Університету. Максимчук у приватному житті дуже приємна, мила й культурна людина.

На марґінесі цього тексту скажу, що ще гімназистом я був на вечорі „Співомовок" Ярослава Давидовича в моєму рідному місті Тернополі. Його виступи були цікаві тим, що їхньою темою була політична сатира у вокальній подачі під музику в той час модних пісеньок, т. зв. шляґерів, до його знаменитих текстів під акомпаньямент фортепіяна. Його виступи втішалися великою популярністю на еміграції в Німеччині, я возив його як імпресаріо. Був актором Ансамблю Українських Акторів під мистецьким керівництвом В. Блавацького в Реґенсбурзі. У цьому театрі теж режисерував п'єсу Люї Бернея „Пан Лямбертіє". Давидович — колишній старшина УГА, ад'ютант полковника Шепаровича.

Приблизно у половині тридцятих років я був у Коломиї в адміністративних справах театру. В неділю я пішов на концерт у честь Тараса Шевченка. На цей концерт коломийський Комітет запросив Юліяна Ґеника-Березовського, який постійно жив у Кракові, де був доцентом Краківського університету. Я, правда, про нього чув, але його не бачив, а точніше не чув, як він рецитує. На залі тиша. На сцену з достойністю входить молодий вродливий, елеґантно вдягнений мужчина. Авдиторія вслухується в Шевченкову поему „Кавказ". Як театральну особу, мило мене вражають прекрасні інтонації його приємного звучання голосу з багатьма відтінками його мистецької подачі. В нього знаменита дикція, кожне слово наче вирізьблене. В цій поемі, як знаємо, є багато переходів від одного до іншого настрою. Все це передав Юліян Ґеник-Березовський, а коли наче в імперативній формі сказав:

Борітеся — поборете:
Вам Бог помагає;
За вас сила, за вас воля
І правда святая...

то слухаючи цих слів, наповняв нас мужністю, відвагою та глибокою вірою в перемогу.

Виходить, що першоякісні рецитатори появляються на українському горизонті нечасто.

Відносно Святослава Максимчука — він, безперечно, великий майстер рецитації. У нього належна інтерпретація тексту й сама подача на високому мистецькому рівні. Репертуар його виступів: Шевченко, Франко, Мартович, Самійленко й інші. У нього теж є переклади на українську мову клясиків світової літератури.

До „Заньківчанських вечорів" включає популярних діячів України, а також діячів Заходу.

Максимчук однаково добрий в серйозних, гумористичних і сатиричних текстах.

12-го червня ц. р. в Україні виступав на вечорі, на якому промовляв Леонід Кравчук. Публіка 13-го липня ц. р. мала нагоду побачити Максимчука на великому екрані в УОК Центрі під час його виступу.

Було б добре, щоб Максимчук виступив ще в інших місцевостях ЗСА і Канади.

Василь Ленцик

ОТЕЦЬ Ю. ДЗЕРОВИЧ — ОСТАННІЙ ГОЛОВА „ПРОСВІТИ"

Галицька земля видала українській нації багато визначних духовників, які, крім своєї жертвенної праці як душпастирі по парафіях, як катехити в народних і середніх школах та професори університету ще за австрійських часів, працювали з посвятою на кожному відтинку суспільного життя. Те, що навіть сьогодні Західня Україна стоїть в авангарді за збереження самостійної Української держави, — велика заслуга нашого греко-католицького духовенства. Священики, їхні родини та селянські здібні сини чи доні, за порадою своїх священиків-душпастирів чи катехитів, ставали в ряди тих, що за словами Франка, лупали ту скалу на народній ниві. Тому Західня Україна заслужила собі почесну назву „П'ємонту України". Про цю велику працю в користь нашого народу, що його виконувало протягом століть наше духовенство, ще сьогодні мало написано, але ці заслуги підкреслюють наші визначні історики та громадсько-політичні діячі, назвати хоч би Вячеслава Липинського, Дмитра Дорошенка, а з новіших — Євгена Сверстюка, Валентина Мороза, Левка Лук'яненка та інших, які без упередження на віровизнання вміють об'єктивно оцінити працю нашого духовенства.

До тих світлих робітників на Божій і народній ниві належав св. п. отець канонік (такий був його офіційний титул) Юліян Дзерович, останній передвоєнний голова матірного Товариства „Просвіти", вибраний на цей почесний пост 8-го червня 1939 року. Вибрано о. каноніка Дзеровича на цей пост як заслуженого громадського діяча і миротворця, бо були на зборах певні непорозуміння між радикальними членами „Просвіти" та іншими.

Для нашої громади на поселеннях, а також в Україні, буде при цій нагоді корисно згадати тих діячів, які разом з о. крилошанином Дзеровичем взяли на себе обов'язок ширити просвіту серед нашого народу. До них належали: перший заступник о. Дзеровича проф. В. Зубрицький, колишній посол до польського сейму і згодом директор бурси при Хшановських, другий заступник ред. В. Глібовицький, секретар Богдан Кравців — відомий редактор і поет та вчений, скарбник д-р Іван Рудницький, заступник секретаря д-р М. Андрусяк, історик і контролер д-р Євген Храпливий, відомий економіст. Крім того до відділу „Просвіти" увійшли ще такі відомі особи в Західній Україні: М. Галібей (опікун ремісничої молоді), д-р І. Ґижа, д-р Маріян Дзерович (лікар), д-р Ярослав Падох (відомий діяч УНС та кол. голова НТШ в Америці), а також д-р О. Олесницький, Юліян Тарнович (діяч Лемківщини), інж. Петро Зелений, інж. А. Пясецький, мгр М. Ценко, мгр А. Фіголь, дир. К. Вишневський, інсп. Д. Квасниця, о. О. Малиновський (згодом ап. візитатор Лемківщини та Англії), інж. З. Рудик, інж. Хроновят. На жаль, Друга світова війна не дала змоги о. крил. Дзеровичеві розгорнути праці для добра „Просвіти", як її голова. В той час, коли його вибрали головою „Просвіти", о. канонік Дзерович мав за собою довгий і дуже плідний шлях праці і то головно на дуже важливому відтинку — виховання молодого покоління.

Він походив з відомої в Галичині священичої родини. Його батько Ігнатій був священиком у Смільному коло Бродів, де Юліян прийшов на світ 3-го січня 1871 року. Мати його походила зі знаної родини в Галичині Шараневичів. Виростав молодий Юліян в Товмачі, де його батько одержав парафію. На четвертому році втратив маму, а на 14-му — батька.

До гімназії (німецької) ходив у Львові, а два роки університету закінчив у Відні. Богословські студії відбув у Львові і після їх закінчення оженився з Наталією, дочкою о. Євгена Лотоцького, пароха Лешнева коло Бродів. Єрейські свячення одержав 1894 року і перша його душпастирська праця було сотрудництво в Миколаєві над Дністром, де був також катехитом виділової школи. По двох роках перейшов на катехитуру до Бережан, згодом до Бродів, а в 1908—1913 рр. був катехитом гімназії в Стрию.

У Стрию крім катехитури в гімназії включився дуже активно в суспільне життя, організував стрийське міщанство та під його головством вибудовано величавий дім для руської (української) бурси. За свою працю о. Юліян Дзерович залишив у Стрию по собі дуже милу згадку. Про це свідчить тритомний збірник „Стрийщина", де в багатьох місцях згадується отця Дзеровича як золотоустого проповідника, особливо в час Богослужень в честь Пречистої Діви Марії (званих „маївки"), за велику любов до молоді, якою опікувався. Всі його шанували і любили. Ось, що пише д-р Мирон Зарицький у своєму спомині про студентські часи у Стрийській гімназії: „Я добре пригадую собі оці довгі лави студентської молоді, які двійками щонеділі чи свята йшли до церкви на Службу Божу під проводом своїх учителів і в моїй пам'яті стоїть мов живий наш улюблений проф. о. Юліян Дзерович, який на переді ланки провадив нас у своєму циліндрі і з паличкою в руках... Наш улюблений о. професор перенісся до Львова в 1913 році, обіймаючи директиву семінара".

Д-р Ярослав Падох у двох місцях пише про о. Дзеровича, а саме під заголовками „Стрийські науковці" і „Стрийські журналісти", вичисляючи наукові і журналістичні осяги працьовитого о. Дзеровича.

Крім праці катехита і згодом директора III Державної Учительської Семінарії у Львові, о. Юліян Дзерович поринув всеціло в організаційне життя різних товариств. Він очолював Т-во св. Ап. Павла, був головою священичого Товариства „Єдність", головою філії Товариства „Учительська Громада" у Львові, головою філії Т-ва „Опіки над молоддю" у Львові, головою Т-ва катехитів, головою Надзірної Ради Т-ва св. Андрея, яке спершу постало у Стрию і коли централю перенесено до Львова, о. крилошанин Дзерович був цілий час його головою, аж до ліквідації большевиками. І останнє Товариство, яке він очолив, було матірне Товариство „Просвіта".

Крім того, о. Ю. Дзерович викладав катехитику в університеті Франца Йосифа у Львові в 1917 році, а згодом у Духовній Семінарії і Богословській Академії у Львові. Автор цих рядків мав приємність слухати його викладів педагогіки і катехитики. Як викладач, о. Дзерович був Богом обдарований педагог. Його виклади були ясними, чіткими, в них було видно великий життєвий досвід викладача, який вмів подавати студентам матеріял в застосуванні до реального життя. Завжди мило усміхнений, приязний, а при тому достойний, повний священичої гідности.

Отець крилош. Дзерович залишив по собі великий науковий і журналістичний дорібок. Головні його праці — з ділянки виховання та проповіді. У видання Богословської Академії у Львові ввійшли такі його праці: „Катехитика" (1930), „Педагогіка" (1937) і „Катехизи" (1938). Передше вийшли його „Катехитичні проповіди" (1906), „Як Русь ходила слідами Данила" (1907), „Царський вязень" (1918). Численні його статті, рецензії були поміщені в „Ниві", „Богословії" та інших журналах. У „Ниві" за

(Закінчення на стор. 3)

В пошану св. п. д-ра Ю. Химинця

Далеко від рідної України, яку він безмежно любив і якій з посвятою служив, відійшов у вічність великий син Закарпаття, св. п. д-р Юліян Химинець. Після затяжної недуги на 83-му році життя помер провідний український суспільно-політичний діяч в м. Кергонксоні, Н. Й., 17-го червня 1994 року. Похоронні обряди відправили о. Володимир Заяць, парох церкви свв. Трійці, та о. Себастіян Сабол, ЧСВВ (Зореслав). На Панахиді прощали покійного ред. Петро Часто від Карпатського Союзу і земляків, а д-р Роман Барановський — від української громади Кергонксону.

Під час поминального Богослуження в церкві св. Трійці о. Сабол підкреслив у своїй проповіді християнсько-релігійні та громадські чесноти і заслуги св. п. Юліяна Химинця для української громади і народу. Проповідник закликав усіх українців до злагоди в ім'я осягнення суспільно-політичної стабільности і утвердження української державности.

Св. п. д-р
Юліян Химинець

Тіло покійного Юліяна Химинця перевезено на український греко-католицький цвинтар св. Духа у Гемптонбурзі, Н. Й., де після Панахиди над відкритою могилою прощав св. п. д-ра Юліяна Химинця від ближчих земляків, від Карпатського Союзу та від УККА Михайло Шпонтак, учень покійного в Державній Торговельній Академії у Мукачеві. Промовець окреслив громадсько-суспільну особистість покійного та висловив глибоке співчуття опечаленій вдові, пані Марії, осиротілим дітям, внукам, швагрині Анні і всій родині в Україні та на чужині. Під час похоронних обрядів переведено збірку на культурні потреби Закарпаття.

Життя покійного д-ра Юліяна Химинця по вінця виповнене любов'ю до України. Він був провідним суспільно-політичним діячем та керівним членом українського національно-визвольного руху. З початком 1930-их років Юліян очолює підпільний сектор ОУН на Закарпатті ,а будучи секретарем і викладачем Державної Торговельної Академії (ліцей) в Мукачеві, він спільно з іншими вирощував майбутніх народних учителів, господарських діловодів та борців за національне визволення українського народу. У вересні 1938 року Юліян зі своєю дружиною Марусею, з дому Кедюлич, за дорученням проводу ОУН, в порозумінні з о. Августином Волошином, виїжджає до Відня, де засновує і очолює делегацію Карпатської України та тісно співпрацює з Українською Пресовою Службою, фасадою ОУН. Ці дві структури стали фактично незалежною українською дипломатичною службою у Відні, і в ній св. п. Юліян багато зробив в обороні Карпатської України та інтересів української нації. Після Віденського арбітражу подружжя Ю. та М. Химинці повертаються до Хусту, де активно включаються в державнотворчі процеси Карпатської України. Доля, одначе, не судила встоятись молодій Карпато-Українській Державі перед масовим наступом гортіївської Мадярщини.

З кінцем березня 1939 року, по упадку Карпатської України, після ув'язнення і різних драматичних пригод покійний Юліян з дружиною ледве вириваються з пазурів гонведів і опиняються у Відні. Тут він включається в акцію допомоги для втікачів з Карпатської України й інших українських земель. Крім праці, покійний студіює у Вищій економічній школі і, попри всі перешкоди та репресії нацистських властей, здобуває диплом економіста, а завершує свої студії щойно по Другій світовій війні на Інзбруцькому університеті зі званням доктора політичної економії.

У квітні 1948 року пок. Юліян Химинець з родиною переселюється до ЗСА. В Америці, крім зарібкової праці економістом, він продовжує суспільно-громадську працю — в „Рідній Школі", УККА, в земляцькому об'єднанні Карпатський Союз та інших. В Карпатському Союзі виконує різні функції включно з головуванням. Виступає на різних імпрезах з доповідями, дописує до української преси на історичні та економічні теми, накладом Карпатського Союзу видає свій історично-публіцистичний твір „Мої спостереження із Закарпаття". Боже Провидіння дозволило покійному Юліянові відвідати свої рідні краї у відновленій вільній українській державі. Він взяв участь в науковій конференції карпатознавства в Ужгородському Університеті з кінцем серпня 1991 року, де виголосив доповідь на тему „Закарпаття — жертва фашистської Німеччини", яка була опублікована у збірнику „Українські Карпати". Наступна книжка д-ра Ю. Химинця „Закарпаття — земля української держави" видана в Ужгороді 1991 року.

Св. п. д-р Юліян Химинець був взірцем синівського служіння Україні. Він був надзвичайно працелюбною та правдолюбною людиною і заслужив, щоб численні друзі, краяни і громада ніколи не забули його.

М. Шпонтак

Л. Кравчук...

(Закінчення зі стор. 1)

то фактично буде президентська влада тільки у Києві", — сказав Л. Кравчук і пояснив, що закон про вибори Президента ухвалений і Верховна Рада його не змінила, хоч він, Кравчук, вносив такі пропозиції. Значить Верховна Рада розуміє, що Президент обраний народом і він повинен мати важелі влади на місцях.

Л. Кравчук сказав також, що він прихильник сильної президентської держави і влади і така прихильність була й у Верховної Ради, коли вона ухвалила закон про вибори Президента. Але сьогодні закон дозволяє Президентові керувати тільки Кабінетом Міністрів. Сам Л. Кравчук за конституцією мав одні права, за законами інші. Весь час Верховна Рада обмежувала уповноваження Президента, відбираючи то одні, то інші. В даному разі це становище не стільки Верховної Ради в цілому, як комуністів і соціялістів, які мають більшість у парляменті.

На запитання, кого він підтримуватиме і чи були помилки в його президентській діяльності, Л. Кравчук відповів: „Буду підтримувати того, хто захищає Україну, її незалежність, її суверенітет, підвищує авторитет її у світі. Хто цього не буде робити, я того підтримувати не буду... Звичайно помилки були і я їх аналізую. Мені потрібно було знати регіони, особливості регіонів, особливості ментальности... Є особливості України, є особливості сходу, заходу, півдня, Криму. Я використовую ці висновки для політичних узагальнень, для великої політики, а не для особистих висновків... Ми змогли демонтувати імперію без крови, але люди ще це не осмислили. Треба послідовно втримувати демократичний рух, повагу до посади Президента. Я весь час наголошував — ми будуємо демократичну державу...Змінити зараз курс для України — це поворот гльобального маштабу. Ядерне питання торкається всього світу, а не однієї України. І те, що ми зробили свого часу — це був єдиний правильний крок. Можна тільки говорити про механізм відшкодування нам за ядерну зброю, про більш активну допомогу Україні. Можливе зупинення дії тристоронньої угоди означало б політичну катастрофу для нашої держави, приниження міжнародного авторитету до нуля".

Письменник Дмитро Павличко, який тепер очолює Демократичне Об'єднання „Україна", прокоментував виступ Л. Кравчука, сказавши: „його відповіді, як завжди розумні, але не конкретні. Становище Леоніда Кравчука буде з'ясовуватися згодом, сьогодні воно покищо не визначене. Ми чекаємо, щоб він зайняв становище, визначився як лідер політичної сили".

Іван Кедрин

ЖИТТЯ — ПОДІЇ — ЛЮДИ

СПОМИНИ та КОМЕНТАРІ

Ціна: $21.25 з пересилкою
Мешканців стейту Ню Джерзі зобов'язує 6% стейтового податку

SVOBODA BOOK STORE
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302

Отець Ю. Дзерович — останній...

(Закінчення зі стор. 2)

жовтень 1938 році була надрукована його стаття „Церква в національному вихованні народу". Це була доповідь, приготована на освітний конґрес з нагоди 70-ліття „Просвіти". Ця цінна доповідь не втратила на вартості і на сьогодні. Отець канонік Дзерович подавав часто посмертні згадки про своїх собратів в священстві, які особливо заслужилися на Божій і народній ниві. Такою згадкою є його допис у „Ниві" з 1937 року про о. Михайла Бобовника, пароха Глібович Великих в Бібреччині. „Не було установи й товариства в Бібреччині, де Покійний не давав би своєї праці, організаційного хисту, доброї ради-поради" , писав о. Дзерович. Він згадує про таких визначних священиків, які відійшли у вічність, як о. Іван Винницький, парох Стрия і організатор Ходорівщини, о. Михайло Гошовський, парох Фалиша, довголітний робітник на церковній і народній ниві Стрийщини, о. шамб д-р Стефан Юрик, організатор Золочівщини і парох Золочева, о. Платон Карпінський, організатор Теребовельщини, о. Григорій Плакида, організатор Скалатщини, парох Старого Скалата. Однак, на нашу думку, найбільшою заслугою о. крилош. Юліяна Дзеровича було різьблення молодих душ, як виховника чи то як катехита в гімназії, чи як катехита і директора Учительської Семінарії, чи як професора в Богословській Академії. Всюди він вчив словом та своїм прикладом, як треба працювати для Бога і свого народу. І в тому його велика заслуга перед Церквою і народом та вдячність усіх, що мали щастя бути його виховниками.

Отець крил. Дзерович був у великій пошані в Митрополита Андрея Шептицького, який наділив його гідністю Почесного крилошанина, яких крім так званих ґреміяльних, було всього 12 на цілу велику Архиепархію. В Митрополичій Капітулі о. крилошанин Дзерович займав різні пости, як член митрополичого церковного суду, просинодального іспитователя, цензора книг, ординаріятського делеґата до повітових Шкільних Рад та інших, головно в час Епархіяльного Синоду за большевицької і німецької окупацій.

Також дуже високо цінив о. крил. Дзеровича отець ректор Сліпий за його працю як професора Богословської Академії та продуктивного вченого.

Отець крилошанин Ю. Дзерович помер у Відні після операції 8-го квітня 1943 року і був похований у Львові на Личаківському цвинтарі 20-го квітня. Величавий похорон служили три архиереї: Архиєпископ Йосиф Сліпий, Єпископ Никита Будка, Генеральний вікарій Митрополита Андрея, і Николай Чарнецький, апостольський візитатор, та численне духовенство, шкільна молодь і студенти Богословської Академії, широка українська громада.

Отець Канонік Ю. Дзерович мав п'ятеро дітей — трьох синів і дві дочки. Один син Адріян згинув в польсько-українській війні під Хировом, маючи 19 років, сина Євгена большевики вивезли на Сибір, де він помер на тиф. Син Богдан, правник, громадський діяч, помер в Ню Йорку 1984 року. Дочка Олександра вийшла заміж за д-ра Голінатого, внучка якої є відома піяністка Таїса Богданська. Д-р Голінатий був нотарем у Львові і відомим громадським діячем.

Внучка дочки Лідії Мінко є нині професором Львівського університету ім. Івана Франка, академіком і відомим вченим з понад 300 друкованими працями. Вона пішла по лінії дідуся і посвятилася науці, — це Роксоляна Зорівчак.

Нехай оця згадка вдячного студента буде китицею на далеку могилу у Львові взірцевого священика-патріота, громадського і культурного діяча отця каноніка Юліяна Дзеровича.

Отець Крилошанин Юліян Дзерович (1871—1943)

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ОДЕСА. — На базі Одеської військової округи зформовано новий батальйон миротворчих сил ООН та відправлено на територію колишньої Югославії в район конфлікту. Там на сьогодні миротворчу місію виконують два батальйони України. Комплектуються вони на контрактній основі. Це — професійні військові частини майбутніх Збройних Сил України.

СЕВАСТОПІЛЬ. У південно-західній частині Чорного моря 25-28-го липня відбудеться оперативно-тактичне навчання Військово-морських сил Болгарії „Бриз-94". У навчанні візьмуть участь кораблі України, Росії, Греції, Румунії, Туреччини і 6-ої фльоти ЗСА. Головна мета навчання — підготовка Болгарських ВМС до участи у миротворчих операціях ООН та зміцнення довір'я між країнами чорноморського регіону.

ХАРКІВ. — Тут відбувся другий авкціон, на якому Харківська Державна Адміністрація виставила три земельні ділянки. Їх взяли у постійний винайм на 50 років три переможці авкціону, які мають намір спорудити високий будинок для бюр, мешканевий будинок і автомобільну площу на 180 місць. Гроші, виручені за винайм ділянок, адміністрація вирішила спрямувати на організацію літнього відпочинку дітей Харкова.

ЛЬВІВ. Голова Української Республіканської Партії Михайло Горинь, виступаючи на місцевій телевізії, сказав, що у 112 округах, де проходили додаткові вибори депутатів України представники демократичних сил бальотувалися лише у 87.

ОДЕСА. Тут у вересні відзначатиметься 200-річчя заснування Одеси. Місто відвідала делегація Французької амбасади, очолювана радником з питань науки і культури Лореном Дезюсом та директором Культурного центру Франції в Україні Бернаром Вантоном. Гості зустрілися з головою комітету „Одеса-200" Юрієм Аксентьєвим і домовилися про проведення в Одесі тижня французького кіно, відкриття виставки сучасного французького естампу та влаштування спільного концерту українських і французьких музик. Під час святкувань до Одеси прибуде французький військовий корабель.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. Виконавчий комітет ради профспілок области виступив проти входження Федерації профспілок України до московської Загальної федерації профспілок. Голова ради профспілок Івано-Франківщини Ігор Басюк повідомив, що остаточне рішення буде прийняте у вересні після зустрічі з галузевими і регіональними профспілками, які також протестують проти входження до Загальної федерації проспілок, за допомогою якої робляться спроби відродити старі імперські структури.

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. Суд визнав недійсними вибори голови Міської Ради Богдана Боровича. Розглянувши скаргу його конкурента Ярослава Тайліха, суд виявив порушення виборчого закону: пацієнти однієї з міських лікарень проголосували двічі — в лікарні і вдома. Крім того, участь у виборах взяли навіть громадяни Румунії, чимало студентів, які перебували на вакаціях, пізніше виявили свої прізвища у списках осіб, які проголосували. З огляду на вищеназначені факти, суд визнав вибори голови Івано-Франківської Міської Ради недійсними. Рішення остаточне і оскарженню не підлягає.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТЬ

ДАРІЇ з ШУХЕВИЧІВ і ВОЛОДИМИРА

та їхніх синів

ІГОРЯ І ЮРІЯ СТАРОСОЛЬСЬКИХ

буде відправлено

ПОМИНАЛЬНЕ БОГОСЛУЖЕННЯ

30-го липня 1994 р.

в церкві св. Івана Хрестителя, Гантер, Н. Й.

Про молитви просить
РОДИНА

У ДЕСЯТУ НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
смерти мого найдорожчого і незабутнього
МУЖА

бл. п.

д-ра

ІЛЛІ АНДРУСЯКА

будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в катедрі св. Покрови в Дітройті (Савтгфілд) Миш. у неділю 7-го серпня 1994 року;
у церкві-Пам'ятнику св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.;
в церкві Успення Пресвятої Богородиці в Люрді та в українській православній церкві в Бразилії.

Про молитви за душу покійного просить
дружина — МАРІЯ

У 10-ті РОКОВИНИ
трагічної і передчасної смерти нашої дорогої
СЕСТРИ І ТЕТИ

бл. п.

ВОЛОДИМИРИ ПАДОХ

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

в середу 27-го липня 1994 р. у церкві св. Трійці в Кергонксоні, Н. Й. о год. 8-ій рано;
В четвер 28-го липня в церкві Христа Царя в Бостоні о год. 11-ій рано та в
церкві свв. Петра і Павла в Скарборо, Онтаріо о год. 9-ій рано.

Просимо родину і приятелів покійної пом'янути її у своїх молитвах.

Родини — ПАДОХІВ, П'ЯСЕЦЬКИХ і СОКОЛЬСЬКИХ

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ
І ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ
в Ню Йорку

ділиться сумною вісткою із членами і громадянством, що 20-го липня 1994 р. відійшов у вічність

св. п.

скульптор

МИХАЙЛО ЧЕРЕШНЬОВСЬКИЙ

співосновник і довголітній голова ОМУА.

Дружині і родині висловлюємо щире співчуття.

УПРАВА

Ділимося сумною вісткою
з приятелями і знайомими, що в суботу
23-го липня 1994 р. помер несподівано
на атак серця в Баффало, Н. Й.

бл. п.

ЛЮБОМИР БЕЗКОРОВАЙНИЙ

Нар. 1928 р. в Тернополі Україна.

Залишені в смутку:
сестра — НЕОНІЛА з чоловіком д-ром ЄВГЕНОМ СТЕЦЬКОВИМ, сином АНДРІЄМ і дочкою РОМОЮ ЛОНҐ
кузинка — ЛЮБА ЧОЛГАН з чоловіком МИРОНОМ
кузини — БОГДАН і
— ОЛЕСЬ ГІРНЯКИ з родинами
тета — МЕЛЯ ДМИТРІВ-БОДНАР з чоловіком
— АНЯ ЖАРОВСЬКА з родиною

Ділимося сумною вісткою,
що у вівторок 19-го липня 1994 р.
ненадійно відійшов у вічність на 59-му
році життя

бл. п.

ЮРІЙ СТАБІШЕВСЬКИЙ

директор воєвідської лікарні в Перемишлі, голова „Об'єднання Українців в Польщі" перемиського воєвідства.

В глибокому смутку залишені:
дружина — ІРИНА в Перемишлі
син — ПЕТРО в Перемишлі
брат — БОГДАН з дружиною ЯРОСЛАВОЮ і дітьми в Омага
вуйко — ЄВГЕН СТАХІВ з дружиною МАРІЄЮ
кузини — ЗЕНОН СТАХІВ з дружиною ЛЕСЕЮ і донькою НАТАЛІЄЮ
— БОРИС СТАХІВ з дружиною ОКСАНОЮ і дітьми ТИМІШОМ та ТАНЕЮ
— ЛАРИСА СТАХІВ

ПОХОРОН відбудеться в Перемишлі 26-го липня 1994 р.

Ділимося сумною вісткою,
що у суботу 23-го липня 1994 р.
після довгої і тяжкої недуги на 74-му році
життя відійшл від нас у вічність наша
найдорожча ДРУЖИНА, СЕСТРА І ТЕТА

бл. п.

ГАЛЯ (АННА) БОЛОННА

з роду ГОВОРУШКО

ПАНАХИДА — понеділок 25-го липня о год. 7-ій у похоронному заведенні Mandziuk 22642 Ryan Rd. Warren, Mich. відтак тіло покійної буде перевезене до похоронного заведення Adzima 50 Paradise Green Pl. Stratford, Conn. ([illegible]) 375-2200, де у вівторок 26-го липня о год. 7-ій буде відправлена Панахида.

ПОХОРОН у середу 27-го липня о год. 8-ій у похоронному заведенні, а тоді о год. 9-ій з церкві св. Покрови 255 Barnum Ave. (corner Nobel) Bridgeport, Conn. на цвинтар св. Івана Хрестителя.

Залишені у смутку:
муж — ПЕТРО
сестра — ДІНА зі сином ВІКТОРОМ в Україні
та близька і дальша родина в ЗСА й Україні.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Замість квітів пожертви можна складати на фонд [illegible] Митр. А. Шептицького у Львові, або інші добродійні цілі.

Загальні збори Осередку СУМ у Виппані

Дня 12-го червня о год. 12-ій дня відбулися Загальні збори Осередку СУМ у Виппані, Н.Дж.

Збори відкрила голова осередку Христина Биц і попросила про вибір Президії. На голову був вибраний Мирон Биц, а секретарем Анна Доддс. До президіяльного стола запрошено також представника Крайової управи СУМ в Америці — Корнеля Василика. Збори велися за загально практикованим порядком. Зі звіту голови Х. Биц, як і решти членів Управи, можна було довідатися, що заплановану працю виконану з великими успіхами. Дуже вдалою імпрезою була традиційна „Ялинка", величаво пройшла імпреза — посвячення прапорів. Цілий рік ішла інтенсивна праця виховання юнацтва. При осередку СУМ діє спортовий клюб „Карпати", до якого входить відбиванкова дружина старших юначок, футбольна дружина старших юнаків і ведеться також лекції карате. При осередку також діють самодіяльні гуртки, а саме квартет старших юначок „Калина" і танцювальна група. Цілий рік виховники осередку СУМ мали повні руки роботи. Ефективність праці виховників віддзеркалилася у згаданих імпрезах, а зокрема на злеті юнацтва СУМ в Елленвіллі, Н.Й., де між іншим квартет „Калина" під диригентурою Михайла Козюпи взяв перше місце в конкурсі мистецтва, добре писалася танцювальна група під керівництвом хореографа Володимира Юрченюка. Відбиванкова дружина старших юначок взяла перше місце, передове місце взяла також футбольна дружина, обі дружини є під опікою друга Мирона Биця.

Всі ті успіхи осягнено передусім завдяки наполегливій праці виховників, як рівнож постави наших юначок і юнаків. До складу Виховної ради входять такі особи: головний виховник — Михайло Козюпа, Христина Биц, Анна Доддс, Наталка Дубас, Віра Степаняк і Христя Степаняк.

По закінченні дискусії над звітами і уділенні абсолюторії звітуючої Управи, переобрано Управу з малими пересуненнями позицій: голова — Х. Биц, заступник — В. Степаняк, організаційний референт — М. Биц, секретарка — А. Доттс, фінансова референтка — Л. Степаняк, головний виховник — М. Козюпа, спортовий референт — Я. Куземчак, культурно-освітня — Ю. Рудзінська, пресовий референт — А. Біланич, булавна — В. Степаняк; Контрольна комісія — голова — В. Рудзінський, члени — П. Броцький, А. Карол; Товариський суд — голова — В. Ковбаснюк, члени — В. Шашкевич, Н. Дубас; Батьківський комітет — голова Г. Іванко.

По виборі Управи голос зайняв представник Крайової управи СУМ К. Василик, який у своєму слові дав велике признання виховникам осередку СУМ за їх успішну працю. К. Василик звернув увагу, що першими учителями у вихованні дітей є родичі, а тоді школи українознавства і молодечі організації, котрі взаємно повинні себе доповнювати. Кінчаючи своє слово, К. Василик подав до відома, що Крайова управа СУМ, беручи до уваги успіхи Осередку, наділила голову Х. Биц і головного виховника М. Козюпу „виховником другого ступня", що присутні прийняли бурхливими оплесками.

По закінченню слова представника Крайової управи вив'язалася цікава і конструктивна дискусія. Першим в дискусії виступив М. Козюпа, який передовсім подякував К. Василикові за опіку над нашим Осередком. Головний виховник звернув увагу на те, що виховання юнацтва з року на рік стає важчим з огляду на те, що юнацтво менше знає і розуміє українську мову, підкреслюючи при мову, підкреслюючи при тому, що СУМ не може нести ня української мови і закликав усіх родичів посилати дітей до школи українознавства.

Збори закінчено відспіванням гимну „Ще не вмерла Україна!"

Н. Н.

Підсумки зустрічі з фігуристами

Як уже інформовано, привітальна зустріч з Оксаною Баюл і Віктором Петренком, яких супроводжували тренер Галина Змієвська і дружина Віктора Ніна Петренко, відбулася в Ню Джерзі 3-го травня ц.р. в готелі Рамада в Іст Ганновері. Про гарне прийняття олімпійських змагунів-фігуристів появилося кілька дописів, як от: О. Твардовського „Зустріч з Оксаною Баюл і Віктором Петренком („Свобода" з 2-го червня, ч. 103), і його ж коротко ще в рамках статті „Нові проєкти Фонду Відродження Спорту в Україні" (ч. 112, з 15-го червня), а довшу ілюстровану світлинами статтю написала Галина Колесса („Свобода" з 16-го червня, ч. 113). Цікавий огляд репортажів в американській пресі про Оксану Баюл дала Любов Коленська у власній стильовій обробці під наголовком: „У сузір'ї сіяє яскравою зорею ім'я Оксани" („Свобода" з 3-го і 4-го червня).

Цікавою була вичерпна стаття ред. Роми Гадзевич на першій сторінці „Українського Тижневика" із фотографіями (22 травня, ч. 21). Ще був допис Наталії Шульги про зустріч змагунів з українською громадою в Рочестері 2-го травня („Свобода" з 25-го травня, ч. 98), а Чикаго вітало змагунів 13-го червня заходом чикагського Відділу Національного Олімпійського Комітету України. Напевно й інші громади готові були гостити в себе українських змагунів фігурної їзди на льоду, та їхній час на те не дозволив.

Рік 1994, хоч знаний як Рік Родини, був також проголошений Міжнародним Роком Спорту, резолюцією Генеральної асамблеї Організації Об'єднаних Націй (25-го жовтня 1993 року). А дальше — з нагоди Зимових Олімпійських Ігор в Ліллєгаммері (12—27-го лютого 1994 року), Генеральна асамблея закликала держави — члени ООН відновити символічно (а то й справді) Олімпійське перемир'я в часі від 5-го лютого до 6-го березня 1994 року. Це для продовження традиції Олімпійського перемир'я (грецькою мовою „екечерія"), яке було знане в давній Греції ще в IX столітті до Христа, в часі якого усі конфлікти припинялися сім днів перед Олімпіядою, а кінчалися сім днів після змагань, щоб дати змогу змагунам, артистам, родині і туристам безпечно приїхати до Олімпії і опісля від'їхати. В сучасний неспокійний час президент Генеральної асамблеї Самуел Р. Інсаналлі апелював до держав відновити принципи й ідеали „екечерії", щоб „при допомозі спорту будувати мирний і ліпший світ". Міжнародний Олімпійський Комітет (IOC) підтримав цей заклик ООН.

Вибачаючись за цю дигресію, треба вернутися до реальної сторінки пам'ятної імпрези, а й з вдячністю згадати тих, що причинилися до її успіху. Зустріч в Ню Джерзі підготовив окремий комітет із рамени Стейтової Ради відділів УККА і Української Спортової Централі Америки і Канади (УСЦАК) до складу якого ввійшли: Іван Буртик і Омелян Твардовський, голови, та члени Мирон Биц, Григорій Добуш, Ярослав Івахів (фінансовий референт), Оксана Кордуба, Олександер Напора, Северин Палідович, Петро Палюх, д-р Юрій Попель, Квітка Семанишин, Степан Татаренко, а значну допомогу і підтримку надав завжди прихильний Орест Федаш, менаджер готелю.

В гостині взяли участь 294 особи (із 305 зголошених), які оплатили квитки, а крім того додаткові датки зложили такі особи: Люба Мельниченко (150 дол.), д-р Юрій Демидович і Роман Кравець (по 100 дол.), Стефан Кушнір (50 дол.). Стефанія Букшована, Василакі, Ольга Юречко і Володимир Бацвин (по 25 дол.), Дмитро Порохнюк (30 дол.), разом сума датків була 530 дол. Із цілої імпрези, після покриття видатків, чисту надвишку в сумі 4,780 дол., призначену, згідно з бажанням Оксани і Віктора, на відновлення центру фігурної їзди на льоду в Одесі, переслано до представниці Українського Олімпійського Комітету на ЗСА Лариси Барабаш-Темпл в Атланті. Вона перешле цю допомогу на адресу Галини Змієвської, яку змагуни уповажнили вести це діло. Треба додати, що на цю саму ціль УСЦАК призначила додаткову суму 5,000 дол. із збірок Фонду Відродження Спорту в Україні. Ще б пригадати, що УСЦАК фінансувала також перелет збірної України на зимову Олімпіяду в Ліллєгаммері та фільмування виступів українських змагунів (через Олімпійський Комітет в Україні).

Як повідомила Галина Змієвська, перша стадія перебудови арени в Одесі починається. В Одесі багато будівель відновлюється, як оповідають відвідувачі цього міста, наприклад, оперний театр (який, як вважають, після віденського — найкращий в Европі), але назагал віднови тривають роками із-за браку фондів. Тож і призначені допомоги на віднову арени, мабуть, дуже скромні в порівнянні з потребами спортового комплексу.

Підсумовуючи, зустріч з олімпійцями була під кожним оглядом вдалою, за що належить подяка усім, що причинилися до цього працею і грішми.

Дора Рак

ПРИВІТ ІЗ ТАБОРУ НОВАЧОК НА „ВОВЧІЙ ТРОПІ"

Тенісові турніри на Союзівці

Тенісова ланка УСЦАК подає до відома, що на літній сезон на Союзівці заплановано такі турніри:

6-7-го серпня — Подвійні ігри
2-5-го вересня — Крайові чемпіонати УСЦАК
22-23-го жовтня — КЛК

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДИТИНУ